

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/239/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114200824
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5114200824.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. Z. F., ul. M. Z. č. XXXX/X, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Mariánom Ďuranom, PhD., so sídlom Žilina, ul. Q. č. X, proti žalovanému: D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., ul. A. č. XXXX/XXA, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Michalou Tomanovou, advokátkou so sídlom I., ul. V. K. č. XXX/X, o zaplatenie sumy 700 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/111/2014-69 zo dňa 17. marca 2016, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 14C/111/2014-69 zo dňa 17.03.2016 odporcu (ďalej „žalovaný“) zaviazal zaplatiť navrhovateľovi (ďalej „žalobca“) 700 eur spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 03.04.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 42 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 238,85 eur a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Konštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 700 eur spolu s 8,75% úrokom z omeškania od 21.12.2012 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že ako predávajúci uzatvoril dňa 20.12.2012 so žalovaným ako kupujúcim kúpno-predajnú zmluvu, ktorej predmetom podľa čl. II. zmluvy bol predaj osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia Combi, šedej metalízy, VIN č. karosérie: TMBGS46Y113255186, rok výroby 2001, EČV: KM-804AN. Žalobca predmetné vozidlo predal žalovanému za dohodnutú kúpnu cenu podľa čl. III. zmluvy, a to vo výške 700 eur. Žalovaný sa zaviazal uhradiť kúpnu cenu v hotovosti pri podpise zmluvy alebo bezhotovostným prevodom na bankový účet žalobcu, a to v deň podpisu zmluvy. Dňa 01.02.2013 došlo k zápisu zmeny v osobe držiteľa a vlastníka predmetného vozidla v evidencii motorových vozidiel na vysunutom pracovisku Okresného dopravného inšpektorátu Čadca v Kysuckom Novom Meste - ako nový držiteľ a vlastník bol zapísaný žalovaný. Napriek tomu, že mu žalobca riadne a včas vozidlo odovzdal a žalovaný si ho riadne prevzal, nezaplatil v stanovenej lehote kúpnu cenu žalobcovi. Žalobca ho preto na jej zaplatenie dňa 15.06.2013 písomne vyzval v dodatočne stanovenej lehote, na čo však žalovaný nereagoval. Žalobca preto podľa čl. III. zmluvy od zmluvy odstúpil, z čoho vyplývala povinnosť žalovaného vrátiť poskytnuté plnenie, teda predmetné osobné motorové vozidlo, pričom však tento záväzok žalovaný nespĺnil napriek riadnemu doručeniu tohto písomného oznámenia a preto žiadal vrátenie kúpnej ceny. Sporným v konaní bola úhrada kúpnej ceny, pričom však súd jej úhradu preukázanú nemal, žalovaný v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy, vykonanie žiadnych dôkazov na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhol, a to ani po opätovnom nariadení pojednávania. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a

úhradu nepreukázal, teda neuniesol bremeno tvrdenia. Naopak žalobca výpisom z účtu preukazoval skutočnosť, že na jeho bežný účet nebola vykonaná takáto úhrada a záväzky žalovaného preukazoval aj výpoveďou svedkyne. Súd v konaní nemal sporné ani odstúpenie od zmluvy, resp. vykonanie takéhoto úkonu žalobcom, pretože o takomto úkone sa vyjadroval sám žalobca ako aj žalovaný a nejednalo sa teda o spornú skutočnosť. Nakoľko odstúpením od zmluvy zmluva zaniká (zrušuje sa) od počiatku a z dôvodu zrušenia zmluvy je každý z účastníkov s poukazom na ust. § 457 Občianskeho zákonníka povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal, žalovaný bol preto povinný vrátiť žalobcovi predmet zmluvy. Keďže však predmet zhodnotil a previedol na inú osobu, nemohol si takúto povinnosť splniť. Nakoľko žalovaný nemohol vydať peňažnú vec, musel vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške hodnoty veci, ktorá tvorila predmet zmluvy, ktorá bola zároveň transformovaná odplatom za prevod veci v prospech tretej osoby. Predmet zmluvy ohodnotili účastníci pri uzatváraní kúpnej zmluvy sumou 700 eur. Súd vzhľadom na ochranu dobromyseľných práv tretích osôb prejudiciálne rozhodol, že žalobca sa vzhľadom na odstúpenie od zmluvy, avšak prelomenie zásady „nikto nemôže na nikoho previesť viac práv ako má sám“, nemôže domáhať vydania veci od tretích osôb, ktoré by sa následne mali domáhať vrátenia prípadnej kúpnej ceny od žalovaného, ku ktorej by inak mohlo dôjsť následkom zrušenia zmluvy od počiatku. Súd preto zistil, že žalovaný sa tým, že kúpil vrak vozidla za dohodnutú cenu 700 eur, neuhradil však kúpnu cenu a napriek tomu vozidlo previedol, po odstúpení od kúpnej zmluvy obohatil o hodnotu predmetu plnenia, ktoré nevrátil, teda vo výške kúpnej ceny. Podľa súdu pokiaľ by aj odstúpenie od zmluvy zo strany navrhovateľa nebolo platné alebo účinné, odporca by mal povinnosť plniť z kúpnej zmluvy v rovnakom rozsahu. Súd preto vychádzajúc z ust. § 588, § 517 ods. 1, § 48 ods. 1, 2, § 457, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. opätovne (po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu - poznámka odvolacieho súdu) rozhodol tak, že zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 700 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne, avšak až od 03.04.2014, teda od doručenia žaloby, z ktorej sa žalovaný preukázateľne dozvedel, v akej výške a z akého dôvodu má plniť. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), pričom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože neúspech mal len v nepatrnnej časti. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške zaplateného súdneho poplatku 42 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 118,98 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne, aby rozhodol odvolací súd inak v zmysle príslušných ustanovení O. s. p.

V súvislosti s odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, e/ O. s. p. žalovaný namietal, že nebol riadne poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. (poučenie účastníkov, že všetky dokazovania a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada). V tejto súvislosti tvrdil, že ako účastník konania, ktorý nebol právne zastúpený advokátom, mal byť konajúcim súdom náležite poučený o svojich procesných právach a povinnostiach tak, aby správne pochopil význam poučenia. Poučenie konajúceho súdu podľa § 120 ods. 4 O. s. p. správne nepochopil. Mal za to, že sa ho konajúci súd dotazuje, či okrem listín, ktoré sú už súčasťou súdneho spisu, ešte nejakými disponuje a chce ich do spisu doplniť. Poukazoval na to, že mal nesprávne za to, že práve týmto momentom sa pojednávanie začne a súd vykoná výsluch účastníkov konania, k čomu však nedošlo a práve naopak bolo dokazovanie skončené a bol vyhlásený rozsudok. O uvedenom svedčí aj časová dĺžka pojednávania zo dňa 17.03.2016, ktoré malo podľa zápisnice trvať 20 minút aj s vyhlásením samotného rozhodnutia a jeho stručným odôvodnením.

Ďalej odvolávajúc sa na ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. žalovaný poukazoval na to, že v právnej veci sa konali celkom dve pojednávania, pričom ani na jednom z nich sa nezúčastnil žalobca osobne, teda ten účastník konania, ktorý celé súdne konanie svojou žalobou inicioval, nebol zo strany konajúceho súdu ohľadom sporných otázok vypočutý, a to najmä s poukazom na skutkový stav veci, kedy proti sebe stálo len tvrdenie žalobcu voči jeho tvrdeniu bez existencie ďalších priamych dôkazov. V tomto smere mal za to, že žalobca mal byť konajúcim súdom vypočutý a účastníci konania mali byť konfrontovaní. Namiesto toho sa súd stotožnil s tvrdeniami žalobcu, pričom ani tieto tvrdenia v priebehu celého konania neboli tvrdené priamo žalobcom, ale jeho zástupcami. Aj keď súd nemusí v rámci dokazovania vykonať vždy výsluch účastníka konania, ale len pokiaľ ostatné dôkazy dostatočne postačujú na zistenie skutkového stavu, čo však v tomto konkrétnom prípade podľa jeho názoru absentuje. Okrem toho súd jeho výsluch vykonával len dopytom na predloženie potvrdenia o úhrade kúpnej ceny, pričom popravde uviedol, že takýmto nedisponuje a ani žiadnymi inými listinami, ktoré by už súčasťou súdneho spisu neboli. Súd

tak ani jeho ani žalobcu nedopytoval ohľadom skutočností týkajúcich sa uzavretia kúpnej zmluvy, odovzdania vozidla, zmeny zápisu vlastníka a držiteľa vozidla, nakoľko tieto považoval za nesporné. V tejto súvislosti uviedol, že on nikdy so žalobcom o predaji vozidla nejednal, vždy jednal výlučne s jeho manželkou T. C., nar. 10.05.1960, bytom Kysucké Nové Mesto, ul. M. Nešporu č. 1186/5 tak, ako o tom svedčí splnomocnenie zo dňa 20.11.2012. Potom, čo pani C. s predmetným vozidlom havarovala v Nemecku, on jej pomohol s odťahom tohto vozidla na Slovensko, pričom sa dohodli, že havarované vozidlo vzhľadom na jeho stav mu predá. Z toho dôvodu pani C. mu doniesla 2 rovnopisy kúpnej zmluvy v takom znení, v akom bola predložená súdu. On tieto rovnopisy priamo pri podpise tejto zmluvy odovzdal dohodnutú hotovosť pani C., pričom sa tak stalo v jeho autoservise, kde bol prítomný aj jeho spoločník X. A.. Nakoľko na „prepis“ vozidla bolo potrebné splnomocnenie žalobcu ako pôvodného vlastníka vozidla, pani C. mu toto osobne priniesla až niekoľko týždňov po tom, čo došlo k podpísaniu kúpnej zmluvy. Práve z tohto dôvodu došlo k zmene zápisu vlastníka a držiteľa vozidla až 01.02.2013. On sa so žalobcom ohľadom kúpy havarovaného vozidla nikdy nestretol a ani s ním nejednal, všetko zabezpečovala jeho manželka. Tieto skutočnosti by v prípade vykonania výsluchu žalobcu a konfrontácie jeho tvrdení s tvrdeniami jeho ako žalovaného vyšli najavo. V prípade, ako vyplýva z predchádzajúceho bodu odôvodnenia tohto odvolania, že by bol konajúcim súdom náležite poučený, trval by na vypočutí nielen žalobcu samotného, ale aj na vypočutí jeho manželky T. C. a X. A.. Tiež by do konania predložil fotokópiu splnomocnenia, ktorú pripojil k odvolaniu.

V ďalšej časti odvolania (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.) žalovaný tvrdil, že konaním súdu došlo k porušeniu zásady rovnosti strán a s tým súvisiace odňatie možnosti konať pred súdom aj z toho dôvodu, že mu bolo upreté právo vyjadriť sa k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O. s. p.). V tejto súvislosti uviedol, že súd vykonal dôkaz výsluchom svedka - dcéry žalobcu Ing. P. C. na pojednávaní dňa 25.11.2014, pričom na tomto konaní on nebol prítomný, nakoľko o termíne pojednávania nemal vedomosť a na pojednávaní konanom dňa 17.03.2016 sa výsluch svedka neopakoval. On ani nedostal priestor vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania z titulu právneho zastupovania advokátom v sume 59,58 eur.

Uviedol, že pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namieta závery rozhodnutia súdu v otázke preukázania jeho tvrdenia o splnení dlhu, poukazuje na to, že žalovaný o ním tvrdenej skutočnosti splnenia dlhu nepredložil žiadny dôkaz. Práve uvedená skutočnosť mala za následok neúspech v spore. Uplatnený dôkazný návrh v rámci odvolacieho konania na vykonanie konfrontácie jeho a žalovaného, ktorý žalovaný vykonal v podanom odvolaní, však predstavuje novo uplatnenú skutočnosť v zmysle ust. § 205a O. s. p. Nakoľko v konaní nedošlo k žiadnej vade, nedošlo k naplneniu podmienok na naplnenie takéhoto odklonu. Okrem toho mal za to, že žalovaný bol riadne poučený v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p. o systéme neúplnej apelácie a nič mu preto nebránilo v možnosti ich označenia už na súde prvého stupňa. Tvrdenie žalovaného o nesprávnom poučení, resp. o riadnom nesplnení poučovacej povinnosti sú zjavne účelové a vykonštruované. Uvedené je možné konštatovať jednak z toho, že súd žalovaného viackrát vyzýval na splnenie si dôkaznej povinnosti o svojich tvrdeniach, či už predložením písomného dôkazu alebo označením prípadne iného dôkazného prostriedku o tvrdených skutočnostiach, ako aj z obsahu jednotlivých poučení v rámci predvolania na pojednávanie. Súčasne poukázal na to, že konanie na súde sa vedie od roku 2014, t.j. po dobu viac ako 2 rokov s tým, že počas celej tejto doby si mohol žalovaný zvoliť prípadného právneho zástupcu. Okrem toho z jeho podaní je zrejmá určitá právna erudícia a znalosť právnych predpisov. Skutočnosť, že on nebol v konaní vypočutý, nemala na výsledok sporu žiadny vplyv. Súd nie je povinný zisťovať tzv. skutočný stav veci a v rámci dokazovania neplatí zásada tzv. materiálnej pravdy. On ani žalovaný uvedený dôkaz do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania nenavrholi vykonať a pre rozhodnutie nebol uvedený dôkaz ani podstatný. Okrem toho samotný žalovaný dokonca vo svojom odvolaní tvrdí, že so žalobcom nikdy nejednal. Vznikla teda otázka, ako by uvedený výsluch prispel k objasneniu veci a ako môže byť pravdivé jeho tvrdenie o tom, že mu kúpnu cenu uhradil v hotovosti. Ak teda nedošlo k stretnutiu žalobcu s ním, nemohlo teda ani dôjsť k odovzdaniu kúpnej ceny do jeho rúk a k jej zaplateniu a sám žalovaný sa usvedčuje z klamstva. Súčasne je možné konštatovať, že rozhodnutie súdu vychádza z vykonaných dôkazov a nepredstavuje svojvôľu, a teda závery a zistený skutkový stav má podklad vo vykonanom dokazovaní.

4. Odvolací súd v prvom rade poznamenáva, že vec preskúmaval podľa ustanovení a z hľadísk uvedených v zákone č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý zákon

nadobudol účinnosť dňom 01.07.2016, a to vzhľadom na ust. § 470 ods. 1, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté predtým nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 362 CSP) proti rozhodnutiu, ktoré možno podať týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) preskúmal rozhodnutie napadnuté odvolaním v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP), a to z nasledovných dôvodov:

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaniu veci aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, preto podľa § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť dôvodov uvedených v jeho písomnom vyhotovení, na ktoré v podstatných bodoch odkazuje.

7. Odvolanie žalovaného odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

8. Ust. § 120 ods. 4 O. s. p. účinné do 30.06.2016 bolo vyjadrením koncentrácie občianskeho súdneho konania, čo sa týka možnosti účastníkov predkladať skutočnosti a dôkazy. Do popredia vstupuje procesná zodpovednosť účastníkov konania a ich aktívny a zodpovedný prístup k povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Koncentrácia konania je nielen faktorom, ktorý stimuluje aktivitu účastníkov konania, ale aj spôsobom, ako konanie zhosťodárniť, pretože účastníci musia do istého, v zákone určeného momentu uviesť všetko (skutkové tvrdenia a dôkazy), na čom chcú postaviť svoj nárok, resp. poprieť nárok protistrany. Ak tak neurobia v zákonom určenej lehote (v zákonom určenej fáze konania), túto možnosť stratia. Koncentrácia konania tak eliminuje negatíva rôznych procesných taktík účastníkov a umožňuje súdu, aby do určitej lehoty skompletizoval skutkový a dôkazový materiál.

8. Žalovaný v odvolaní v prvom rade namietal, že nebol riadne poučený podľa ust. § 120 ods. 4. O. s. p. t.j. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že žalovaný bol poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., a to písomne (č.l. 19 spisu), ktoré mu bolo doručené dňa 14.07.2014 (č.l. 24 spisu). Svedčí o tom aj jeho vyjadrenie zo dňa 21.07.2014, došlé súdu dňa 22.07.2014, v ktorom uviedol „po doručení poučenia účastníka konania oznamujem súdu, že súhlasím s prejednávaním veci bez nariadenia pojednávania v právnej veci navrhovateľa M. C. proti odporcovi D. U.“. Navyše aj na pojednávaní dňa 17.03.2016 bol žalovaný ústne poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní. Zaznamenaná nahrávka z pojednávania, s obsahom ktorej sa odvolací súd oboznámil, svedčí aj o určitom a zrozumiteľnom poučení danom splnomocnenému zástupcovi žalobcu a žalovanému a ich súhlase s tým, že poučeniu porozumeli. Na tvrdenia žalovaného o údajnom nepochopení významu poučenia odvolací súd preto neprihliadol.

Vzhľadom na to, že žalovaný nespĺňal podmienku, že nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p., nemohol v odvolacom konaní uvádzať nové skutočnosti a predkladať nové dôkazné prostriedky. Nebol preto daný ním namietaný odvolací dôvod, v ktorom uvádzal nové skutočnosti ohľadom uzavretia kúpnej zmluvy a trval na vypočutí žalobcu samotného, svedkov a prečítaním predloženej listiny. Na tieto skutočnosti a označené a predložené dôkazy odvolací súd preto neprihliadol a hľadel na ne, ako by neboli uplatnené. K poukázaniu žalovaného na jeho výsluch podľa neho len ohľadom dopytu na predloženie potvrdenia o úhrade kúpnej ceny odvolací súd uvádza, že žalovaný v konaní podal proti vydanému platobnému rozkazu odpor, v ktorom spochybňoval len uhradenie kúpnej ceny žalobcovi. Ani z ďalších jeho podaní iné nevyplývalo. Tvrdenia žalobcu v žalobe preto mohli byť súdom považované za zhodné (§ 120 ods. 3 O. s. p.). Správne sa preto súd zaoberal len tým, čo bolo medzi účastníkmi konania považované za sporné a tým, koho povinnosťou je uvedené tvrdiť a preukázať.

Žalovaný v odvolaní namietané porušenie zásady rovnosti strán a s tým súvisiace odňatie mu možnosti konať pred súdom nepovažoval za dôvodné, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd nezaložil rozhodnutie na výsluchu svedkyne, pri vypočutí ktorej žalovaný nebol prítomný pre nedoručenie predvolania na pojednávanie dňa 25.11.2014, ale na iných dôkazoch.

9. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

10. Vychádzajúc z ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodol len o nároku úspešného žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania a pomere jeho úspechu vo veci, t.j. v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

11. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) - 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).